

1

‘Oh, mon Dieu,’ zei Cloquet, toen hij de deur van de blokhut opendeed en mij op de vloer zag liggen. ‘Verdomme.’

Ik lag met opgetrokken knieën op mijn zij, mijn gezicht nat van het zweet. Zwangerschap en de honger gingen niet goed samen. Ze hadden zelfs de pest aan elkaar. Ik stelde me voor hoe de baby zijn weerwolfnagels tegen mijn baarmoeder drukte: vijf scherfjes glas op de huid van een ballon. En ik had het alleen aan mezelf te wijten: toen ik me ervan kon ontdoen, wilde ik dat niet. Nu ik het wilde, was het te laat. Het geweten uit mijn oude leven zei: *Boontje komt om zijn loontje*. Ik had mijn geweten al maanden geleden de laan uit gestuurd, maar het was blijven rondhangen: belabberd, ongeschoren; het kon nergens anders heen.

‘Heb je het?’ kon ik met moeite uitbrengen. Door de deuropening achter Cloquet zag ik diepe sneeuw, de rand van het naaldbos, delicate sterrenbeelden. Zelfs nu ik er zo slecht aan toe was, sloeg de schoonheid me om de oren. Een van de bijwerkingen van het verval was esthetische overgevoeligheid. Het bleek dat het leven vol zat met zulke amorele verbanden.

Cloquet kwam vlug naar me toe en trok zijn thermische wanten uit. ‘Stil blijven liggen,’ zei hij. ‘Niet praten.’ Hij rook naar de buitenlucht, naar dichte wouden en de ijle atmosfeer van het verre noorden, alsof de lucht daar gezuiverd was door de vlucht van engelen. ‘Je hebt verhoging. Heb je genoeg water gedronken?’

Voor de zoveelste keer wenste ik dat mijn moeder nog leefde. Voor de zoveelste keer bedacht ik hoe onuitsprekelijk gelukkig ik zou zijn als Jake en zij op dat moment grijnzend naar binnen kwamen wandelen. Mijn moeder zou haar tasje in een wolk van Chanel op de tafel dumpen en zeggen: god nog aan toe, Lulu, moet je je háár toch eens zien. Dan zou het gewicht dat op me drukte van me af vallen en zou alles goed komen. Jake zou niets hoeven te zeggen. Hij zou me aankijken en het zou in zijn ogen te zien zijn, want hij was er voor mij, altijd, altijd – en

de nachtmerrie zou verschrompelen tot een handjevol oplosbare problemen. (Natuurlijk had ik hun geesten verwacht. Ik had hun geesten geëist. Ik kreeg niks. Het universum – dat bleek ook – interesseerde zich net zomin voor de eisen van weerwolven als voor die van mensen.)

‘Talulla?’

De pijn balde zich samen onder mijn teennagels en verhitte mijn oogballen. *Wolf* grijnsde en trapte en joelde in mijn bloed. Kom op, wat is nou een paar uur als je onder goede vrienden bent? Laat me eruit. Laat me erúit. Elke maand weer diezelfde onstuimige aandrang, datzelfde zinloze ongeduld. Ik deed mijn ogen dicht.

Slecht idee. De beelden kwamen meteen op gang: de kamer van Delilah Snow, de deur van de klerkast die openzwaaide, de hoge spiegel die me mezelf liet zien in al mijn groteske glorie: wat ik was, wat ik kon, het hele scala van mijn mogelijkheden. Monster. Moordenares. Aanstaande moeder.

Ik deed mijn ogen open.

‘Ik zal wat water voor je halen,’ zei Cloquet.

‘Nee, blijf hier.’

Ik had mijn jas vastgepakt en wrong hem in mijn hand. Mijn doden kreunden en bonsden. Mijn doden. Mijn rusteloze onderhuurders. Mijn opgedrongen familie van dertien. Díé geesten, ja, natuurlijk, zoveel als je maar wilt. De enige manier om er zeker van te zijn dat je je dierbaren nooit kwijtraakte. De methode van de seriemoordenaar. Extreem, maar doeltreffend.

‘Ademhalen, *chérie*, ademhalen.’

Chérie. Mon ange. Ma belle. Woordjes van minnaars, al waren we dat niet en zouden we het ook nooit worden.

Een voor een trokken de scherfjes van nagels zich terug. De pijn vouwde zich dicht, als een versneld afgedraaide film van een bloem die zich sloot. Voetje voor voetje schuifelde ik met hulp van Cloquet naar de fauteuil. *Wolf* glimlachte zoals een gevangene naar de cipier glimlacht, wetend dat er al een bende onderweg is om hem te bevrijden.

‘Heb je het?’ vroeg ik opnieuw, toen ik weer op adem was. ‘Zeg dan tenminste dat je het hebt.’

Cloquet schudde zijn hoofd. ‘Er is iets misgegaan. Het ligt nog in het distributiecentrum in Anchorage. Zaterdagmorgen is het in Fairbanks. Maar er is weer sneeuw op komst. Ik denk dat ik de sneeuwscooter met de aanhanger moet nemen.’

Ik zei niets. Ik dacht aan een kunstwerk dat ik een keer in het Museum of Modern Art in New York had gezien: een foetus die helemaal

van prikkeldraad was gemaakt. Lauren en ik hadden er een hele tijd in stilte naar staan kijken.

‘Maak je geen zorgen,’ zei Cloquet. ‘Het is er over twee dagen. Je bent pas over zes weken uitgerekend. Ik ga zaterdagmorgen meteen naar Fairbanks. Ze hebben me beloofd dat het er dan is. Het moet er zijn.’

‘Het’ was een zending obstetrische hulpmiddelen, inclusief een zuurstofapparaat, een tang, stethoscopen voor foetussen en volwassenaan, een hartmonitor, een PCA-pomp, een bloeddrukmeter en hecht draad. ‘Fairbanks’ was de stad Fairbanks in Alaska. Al die geheimhouding was noodzakelijk: de WOCOP – de World Organization for the Control of Occult Phenomena (*zoiets als een kruising van CIA, Keystone Kops en Spaanse inquisitie*, had Jake gezegd) – wist dat ik Jakes dood had overleefd en zijn kind droeg. Die organisatie beschikte over Jagers die me dood wilden hebben en wetenschappers die me vastgesjord in een laboratorium wilden hebben. En dat was nog niet alles. Omdat ze verband hadden ontdekt tussen overleefde weerwolfbeten en verhoogde zonlichttolerantie, hadden vampiers het op – wat anders? – mijn bloed voorzien. En bovenal had mijn onderbewustzijn, dat zich aan elke strohalm vastklampte, de sneeuw gezien als steriele omgeving, als natuurlijk ziekenhuis. Conventionele geneeskunde was niet aan de orde – *Wel, mevrouw Demetriou, zoals u op de monitor kunt zien, is dit de navel, en dit is een placenta die er heel gezond uitziet, en natuurlijk is dat daar... JEZUS FUCKING CHRISTUS WAT IS DAT?* – en dus had Cloquet de verbouwde blokhut gevonden, met zijn blootliggende balken, zijn houtkachel en zijn kleerkasten die naar kamfer roken. Drieduizend dollar per week, geen andere bewoners tot vijftientig kilometer in de omtrek, geen telefoonbereik, een onverhard pad van bijna een kilometer door het stille woud van kerstbomen naar de weg, en daarna anderhalf uur rijden naar Fairbanks in het zuidwesten. Ik kon zo hard schreeuwen als ik wilde. Niemand zou het horen. Ik zag mezelf steeds weer in een plas bloed op de eettafel liggen, schreeuwend zo hard als ik wilde. Ik had veel van die beelden die steeds terugkwamen.

‘Het geeft niet,’ zei ik. ‘Dit ding wordt sowieso mijn dood.’ Een onnodige opmerking. In de tijd na Delilah Snow zat ik vol lukrake wreedheden. Ik wist dat de angst dat ik dood zou gaan aan hem knaagde, nu hij medeplichtig was aan moord. Moorden, meervoud. Als je voor een weerwolf zorgde, kon je niets anders meer doen. Dat zou Jakes arme verzorger Harley hebben bevestigd, als zijn hoofd niet was afgeslagen. Het feit dat Cloquet mijn verzorger was geworden, de gigantische absurditeit daarvan, had soms een verlamme uitwerking op me. Toch

herinnerde ik me het gevoel dat ik vijf maanden eerder op een avond in het bos had gehad, het dromerige gevoel dat dit onvermijdelijk was. Ik had mijn hand uitgestoken – mijn veranderde hand, geklauwd, nat en zwaar van het bloed – en hij had een schor lachje laten horen en die hand toen vastgepakt. Wat kort daarvoor was gebeurd – slachting, dood, wraak, verlies – had ons op een rauwe manier tot elkaar gebracht, en daar was deze nieuwe relatie vanzelf uit voortgekomen. *Verwacht het absurde*, had Jake me gewaarschuwd. *Verwacht de ridicule wending, de lachwekkende ontknoping. Verwacht het perverse. Dat is het lot van de weerwolf.*

Cloquet deed de deur dicht, haalde een grote witte zakdoek tevoorschijn en snoot zijn neus. Door de kou zag hij er tegelijk verrast en onschuldig uit. Soms zag ik hem zo, dus als een menselijk persoon, iemand die door de mangel was gegaan en wiens terugweg naar zijn kinderjaren belemmerd werd door verkeerde afslagen en akelige voorvallen. Lang geleden was hij een verlegen jongetje met een scheiding in zijn haar geweest, levend in een vluchtige wereld van geliefd speelgoed en onstuielige volwassenen. En nu hij daar stond te snuiten en snotteren, zijn neusvleugels rauw, zijn wenkbrauwen opgetrokken, zag ik dat kind met zijn donkere ogen voor me. Het stond in zijn eentje op een pier en keek uit over zwart water, wachtend op de hereniging die niet zou komen. Er kwam iets teders in me los – en in een vreemde reflex drong de nieuwe kracht het weg: het paste niet bij de grammatica, het was niet het goede. Omdat er nog zoveel meer in mij woedde, verzette ik me niet, maar ik had al laten weten dat ik niet van regels hield. God alleen weet aan wé ik dat kenbaar maakte. Een vaag weerwolfsysteem van dingen waarin ik niet eens geloofde.

‘Hoe gaat het?’ vroeg hij.

‘Beter.’

‘Ik wou dat je de medicijnen innam.’

Just say no. Tot nu toe had ik dat gedaan. Paracetamol, pseudo-eferdrine, codeïne, Demerol, morfine. Allemaal met mogelijke bijwerkingen die in mijn verbeelding tot zekerheid werden. *Gebruik van dit middel in de eerste drie maanden van de zwangerschap kan tot gedragsproblemen bij de baby leiden.*

Gedragsproblemen. Jake en ik zouden elkaar even hebben aangekeken. Maar ironieën waren net geheimen: als je ze niet deelde, gingen ze dood. Jake en ik zouden dat hebben gedaan. Jake en ik. Jake. Ik. Er waren momenten dat er niets tussen mij en de realiteit van zijn dood stond. Dan gaapte de toekomst zonder Jake me aan, een immense ruim-

te van steile afgronden en verkeerde perspectieven. Er zouden steeds meer van die momenten komen, wist ik, tot het uiteindelijk helemaal geen momenten meer waren, tot het alleen nog de ononderbroken, verpletterende stand van zaken was. Een stand van zaken die eigenlijk vergemakkelijkt zou moeten worden door het kind dat we zouden krijgen.

‘Ik bewaar de medicijnen voor als ik ze echt nodig heb,’ zei ik.

We wisten allebei dat ik ze nu al echt nodig had, met *wolf* die de kamer verstikte met zijn stank, met de schokken als van prikkeldraad in mijn nagels, met dat galmende ijzer in mijn bovenhoektanden, en met de obscene fluisterstemmen van de wildernis buiten de blokhut. De transformatie lag nog geen vierentwintig uur in de toekomst.

‘Je hoeft niet dapper te zijn, weet je,’ zei hij.

‘Dat ben ik ook niet. Ik denk alleen vooruit.’ Ik wilde niet vooruitdenken. (Ik wilde ook niet achteruitdenken. In beide richtingen zag ik gruwelen.) Rufus, mijn visleverancier voor de diners in Brooklyn, had me verteld dat hij erbij was geweest toen zijn vrouw hun baby kreeg. *Ik wil je graag vertellen dat het mooi was*, zei hij, *maar eigenlijk zag het eruit alsof iemand een groot jachtgeweer in haar kut had gestoken*. Dat beeld bleef terugkomen, net als de voorlichtingsvideo die ze ons op de middelbare school hadden laten zien, vergeelde beelden van een vrouw met grote dijen die zweterig beviel. Wij tieners walgden unaniem. Lauren had tegen me gezegd: rot op met dat wonder van het leven, waar moet ik tekenen voor een baarmoederverwijdering?

‘Ik ga beneden kijken,’ zei Cloquet.

‘Nee. Ik ga.’

‘Je moet rusten.’

‘Ik moet bewegen. Au. Verdomme.’ De baby danste de shimmy en schraapte met iets tegen me aan. Zulke gewelddadige communicués stuurde hij me wel vaker. Altijd hetzelfde communicués: *Ik heb je gezien*. *In de spiegel*. *Jij en Delilah Snow*. Moeder.

Ik wachtte tot de pijn zich weer dichtvouwde.

‘Weet je zeker dat je niets wilt?’ vroeg Cloquet.

Ik schudde mijn hoofd. Nee. Toen stak ik mijn hand naar hem uit. ‘Maar ik geloof niet dat ik op eigen kracht uit deze stoel kan komen.’

2

Het ene moment ben je kleine Lula, acht jaar oud, en zit je op het buffet van het eethuis aan Tenth Street een vanilleshake te drinken in het roze licht van een neonreclame voor bier – en het volgende moment is er dit: de stank van lever onder je nagels en het douchewater dat rood wegloopt bij je voeten. Zolang het alleen nog maar een theoretische mogelijkheid is, pleeg je zelfmoord. *Ik zou het niet doen. Ik zou me van kant maken.* In werkelijkheid doe je dat niet. In werkelijkheid dood en eet je iemand anders. Je begint aan het ene eind van de ervaring, gaat erdoorheen en komt er aan het andere eind uit. Je hebt een menselijk wezen gedood en opgegeten. Het bloed glanst op je vingers, laat de haartjes op je armen en op je snuit aan elkaar plakken. Het verslonden leven spartelt in iets wat het ontroerend genoeg voor een nachtmerrie aanziet. De maan gaat onder. De volgende dag word je wakker tussen lakens die naar wasverzachter ruiken. Er is CNN. Er is koffie. Er is het weerbericht. Er is je menselijke gezicht in de spiegel. De wereld, ontdek je, vertoont een schokkende continuïteit. *Ik heb zijn hart opgegeten.* Het lijkt ongelooflijk dat de woorden niet weigeren, niet in opstand komen. Maar waarom zouden ze? Jij weigerde niet. Ja, dat is de horror van jou. Maar die horror is net het afnemend tij: elke golf stopt een eindje verder weg. Uiteindelijk komt het tij niet meer opzetten. Uiteindelijk is er alleen de zuchtende delta, de nieuwe jij, de weerwolf. De laatste weerwolf; dat ook nog.

Jake had gedacht dat hij de laatste was. Hij had gedacht dat hij er ook aan toe was om weg te gaan. *Ik heb alle manieren een voor een opgebruikt*, schreef hij:

hedonisme, ascetisme, spontaniteit, reflectie, alles vanaf die ellendige Socrates tot en met het tevreden varken van John Stuart Mill. Mijn mechaniek is versleten. Ik heb het niet meer in de vingers. Ik heb nog steeds gevoel, maar daar heb ik schoon genoeg van. Wat ook weer zo'n

gevoel is waar ik schoon genoeg van heb. Ik... ik wil gewoon niet nog meer leven.

Toen had hij mij leren kennen. Met dank aan de ridicule wending, het lachwekkende toeval. *De liefde is gekomen*, schreef hij.

Volledig, vurig, ontegenzeggelijk. De liefde is gekomen, en tegelijk daarmee is de tijd weer van onschatbare waarde geworden. Ik denk aan een uur met haar – en dan aan mijn honderdduizenden uren voordat ik haar kon kennen, uren die per definitie verspild waren. Het leven dat we hadden kunnen hebben als ze honderd jaar eerder had geleefd (of vijftig jaar, of tien; of vijf, god nog aan toe) is in mijn verbeelding een obsceniteit. Een nog grotere obsceniteit is natuurlijk de vraag hoeveel leven we nog hebben. Er is geen God, maar ik weet hoe hij is: als je nog tijd had, zou hij je de waarde van de tijd niet leren...

Hij had gelijk. We hebben twee maanden gehad. *Wees voorzichtig met je wensen*, had hij me laten weten toen hij stervend in mijn armen lag. Voordat we elkaar kenden, had hij gewenst dat hij dood zou gaan. De dood had geluisterd. De dood had een notitie gemaakt en die kon je niet meer uitvlakken.

Anderhalve eeuw van eenzaamheid met aan het eind zestig dagen en nachten van liefde. Nogal een ongelijke verdeling. Omgekeerd zag het er nog veel erger uit: zestig dagen en nachten van liefde, gevolgd door honderden jaren van eenzaamheid. Geen wonder dat ik verstek liet gaan op al mijn abortusafspraken.

Ik had drie dagdromen die steeds terugkwamen. In een daarvan woonde ik met een twaalfjarige dochter in een villa in Los Angeles. Turquoise zwembad, cactustuin, zonlicht, Cloquet met een strohoed en witte bermudashorts die ons Frans leerde.

Ik droomde ook wel van een kleine weerwolfjongen in een gescheurd schooluniform dat onder het bloed zat. Hij had een overgebleven oogbal in zijn lunchtrommeltje en uit de zak van zijn blazer stak een mensentong. Natuurlijk zat daar een duistere humor in. Duistere humor is altijd een optie, als er geen God is.

Ik zei: drie dagdromen die steeds terugkwamen.

Ik weet het.

Nog niet.

Halverwege de keldertrap konden mijn benen me niet meer dragen. Ik

greep de leuning vast, zakte op mijn knieën en gaf over. Gal en water, want ik had in twaalf dagen geen vast voedsel gehad. Zo was het niet altijd geweest. Ik was zonder symptomen door de eerste achttien weken van de zwangerschap heen gezweefd. En toen was opeens alles veranderd. Krampen, braken, nachtzweeten, problemen met mijn ogen, neusbloedingen, rugpijn, diarree, hemeltergende baarmoederpijn. Van de ene op de andere dag had de biologie een boksbal van me gemaakt. Als ik geluk had, kreeg ik na de transformatie ongeveer een week respijt waarin het lichamelijk geweld afnam, maar als de maan in het eerste kwartier kwam, begon het opnieuw, en hoe erger de honger was, des te meer gaf mijn zwangerschap me op mijn donder. Ramp op ramp: je bent uitgehongerd, maar je eetlust maakt je misselijk. (Mijn laatste slachtoffer, een pooier met whisky- en uienaroma in Mexico City, was me binnen een uur nadat ik hem had opgegeten op ongelooflijke kotspartijen komen te staan. En nu was hij een curiositeit onder mijn doden, warrig en schimmig omdat hij niet goed was opgenomen – of wel was opgenomen maar daarna weer voor de helft naar buiten gestuwd.) Een tijdlang had ik me vastgeklampt aan een morele theorie: moederschap gruwde van moord. Maar er waren dingen veranderd. Er waren dingen veranderd, en de theorie was weg.

‘Niks aan de hand,’ zei ik met mijn schorre stem tegen Kaitlyn. ‘Ik ben het maar.’

De dingen die over je lippen komen: ik ben het maar. Je andere ontvoerder. Wat geruststellend. Kaitlyn zei daar niets op. Ze stond bij het veldbed en hield zich aan het touw vast. Drieëntwintig, volgens haar rijbewijs. Lichte huid, vettig blond haar, enigszins bolle blauwe ogen en een grote poppenmond. Over het geheel genomen zag ze er niet erg frisgewassen uit (ik stelde me een smoezelige navel voor, en een slaapkamer als die van een poltergeistkind), maar ze was slank en aantrekkelijk genoeg om niets ergers dan een eenmalig avontuurtje te verwachten toen Cloquet haar oppikte in Fairbanks. Ze had zich al vroeg neergelegd bij het idee dat seks het enige was wat ze te bieden had, en ze had veel tijd in bed doorgebracht om heel dociel allerlei dingen te doen die ze eigenlijk niet wilde doen, maar ach, weet je, dat waren kerels, dat was de wereld. In heel Amerika waren miljoenen vrouwen precies zoals zij. Ik was nooit een van hen geweest. Want als kind had ik liefde gehad, en winteravonden waarin mijn vader me de sterrenbeelden liet zien. Want ik had catastrofaal dronken ooms gehad die in hun versufte staat mij als achtjarige om mijn mening vroegen, en felle tantes (Theresa uitgezonderd) die tegen de oorlog in Vietnam hadden gede-

monstreerd. Want ik had de Ilias en Emily Dickinson gehad, en ook het fabelachtige schouwspel van mijn moeders ego, haar arrogante gevoel dat ze recht op dingen had.

‘Dat van dat losgeld is een leugen, hè?’ zei Kaitlyn toen ik op de onderste tree was gekomen. ‘Ik ben niet achterlijk. Er is niemand met geld die om me geeft.’ Ze was het stadium van het huilen voorbij. Ze was alle dramatische stadia voorbij: schrik, angst, woede, verdriet. Dat had tweeënzeventig uur geduurd. En nu was er alleen nog mechanisch verdriet. Als we haar lang genoeg vasthielden, zou dat overgaan in verveling. En uiteindelijk in aanvaarding. Maar natuurlijk zouden we haar niet lang genoeg vasthouden. Waarom ga je steeds weer naar die kelder? wilde Cloquet weten. Je hoeft geen contact met haar te hebben. Waarom laat je haar niet aan mij over?

‘Het is gelul,’ zei Kaitlyn. ‘Dat weet ik. Jullie vragen geen losgeld.’

Dat losgeldverhaal hadden we uit goedheid verteld. Om het gat op te vullen. Want dat zou anders met vreselijke dingen zijn gevuld. Zij het in geen honderd jaar met het correcte vreselijke ding. Ik had met haar te doen. De Vloek nam niet alle empathie weg, maar wachtte tot hij door de transformatie werd omgezet in wreedheid. Daarom bleef ik naar de kelder komen: om na te gaan hoeveel van mijn menselijkheid er nog over was. Te veel. Altijd te veel. Dat was het bijzondere van de weerwolfziekte: je kwam nooit helemaal los van je eigen soort. Wat je ook met mensen deed, ze lieten je gevoelens nooit helemaal ongemoeid. (*Wolf* rolde met zijn ogen. Natuurlijk lieten ze je gevoelens nooit ongemoeid. Deden ze dat wel, dan zou het toch niet zo ongelooflijk goed aanvoelen om ze te doden en op te eten?)

‘Vertél het me,’ drong Kaitlyn aan.

Haar spijkerbroek rook heerlijk zurig. Mijn handen waren een en al zwakke onrust. Drie maanden geleden had ik in de Alleghenies een vierentwintigjarige lifter opgegeten. Hij was bedekt met rossige donshaartjes en zat vol verrassende soepele kracht, als een konijn of een gans wanneer je hem vastgrijpt. Hij was nooit verliefd geweest. Hij had veel liefde, wachtend, nooit ontladen. Met duistere hilariteit bedacht ik dat Kaitlyn geschikt voor hem zou zijn. Ze zouden geschikt voor elkaar zijn. Als ze elkaar zouden ontmoeten. In mij. Talulla de koppelaarster. Dat had je altijd met duistere hilariteit: als je eenmaal begon, kwam er geen eind aan.

‘Niet doen,’ zei ze toen ik een stap dichterbij kwam. Zonder waarschuwing was *wolf* ontvlamd en opgezwollen. Hij drukt tegen haar intuïtie als een duim tegen een blauwe plek. Haar poriën gingen open

van nieuwe angst, en er kwamen zwaarbeladen feromonen vrij die zich met het zurige denim vermengden en het water in mijn mond lieten lopen. Het beest bewoog in mijn kaken, het golfde, zwol op, en heel even leek het of het was doorgebroken – die vertrouwde truc, zo overtuigend dat ik mijn hand naar de plaats bracht waar de grote snuit zou zitten. Niets. Natuurlijk. Nog niet.

‘Vertel me waarom jullie dit doen,’ jammerde Kaitlyn, de tranen nabij.

Ik gaf geen antwoord, maar ik wist dat het monster achter mijn ogen mee zou kijken als ik opkeek. Kaitlyns gezicht trilde en rimpelde. De lage kelder sprak opeens boekdelen en ik was ook heel anders dan alle vrouwen die ze ooit had ontmoet. Ze legde haar hand op haar keel, waar haar huid zo licht was als het vruchtvlies van een appel. De geestklauwen trokken aan de zenuwen onder mijn nagels. Ze kenden de zachte spanningen in mijn lichaam, de vreugde van het verscheuren. Een ogenblik voelde Kaitlyn wat er van me af kwam en dacht ze: *niet menselijk* – maar ik werd weer overvallen door misselijkheid en wendde me af en gaf gal op. Mijn vingers en tenen verzetten zich tegen hun gewrichten. Mijn hoektanden lieten zich voelen. In Kaitlyn werd een muur opgericht tegen wat ze dacht, want per slot van rekening was *niet menselijk* absurd.

‘Hoe kun je dit doen?’ vroeg ze zonder precies te weten wat ze bedoelde. ‘Ik bedoel, je bent verdomme zwánger.’

Ik had gedacht dat ze zou zeggen: ik bedoel, je bent verdomme een vróúw.’

Strikt genomen was ik geen vrouw, maar zelfs ik, vies, vuil klein meisje dat ik was, had me afgevraagd of de Vloek geen gelegenheid was om de Zusterschap toch nog wat te helpen, namelijk door alleen mannelijke slachtoffers te nemen. Klootzakken van mannelijke slachtoffers, als het enigszins kon. Maar de smaak van *wolf* was agressief en strekte zich uit over alles. Hij eiste de goeden, de slechten, de lelijken, de mooien – en alles daartussenin. Jake had het geprobeerd. Hij had zichzelf gedwongen alleen schurken te eten (hij at een keer vijf moordenaars achter elkaar), maar het monster had teruggeslagen en hem van de weeromstuit een heel stel onschuldige mensen laten eten. *Wolf* heeft Gods eetlust, Lu, had hij gezegd. Of de eetlust van de literatuur. Hij wil het hele menselijke scala, van heiligen tot psychopaten. Als je de balans probeert te verstoren, nou, dan laat die klootzak dat gewoon niet toe. Jake had de duistere hilariteit gehad. Duistere hilariteit was zijn modus operandi geweest – maar dat was op zichzelf niet genoeg. Hij had ook behoefte gehad aan een doel. Dat was de survivalkit van een weerwolf:

duistere hilariteit plus een doel. Honderdzevenenzestig jaar lang was boetedoening zijn doel geweest. Toen had hij mij leren kennen – en daarna was de liefde zijn doel geweest.

‘Hoorde je wat ik zei?’ vroeg Kaitlyn.

Ik ging rechtop staan, veegde mijn mond af en wachtte tot de miselijkheid was weggetrokken. ‘Het is gauw voorbij,’ zei ik. ‘Ik kwam alleen even kijken of je iets nodig had. Hij komt je straks wat eten brengen.’